

Echte verhalen, uit het leven gegrepen. Op deze plek kunt u ze delen met de andere lezers van Dag Allemaal. Verhalen van ziekte en rampspoed, maar ook van veerkracht en hoop. Want het leven spaart niemand, maar heeft ook zo ontzettend veel moois te bieden.

'Toen we Paulines foto voor het eerst zagen, wisten we al: 'Ja, dat is onze dochter.'

MICKEY en **DRIES**
adopteerden een 'special
needs'-meisje uit Togo

**'WIJ GEVEN
PAULINE EEN
TOEKOMST,
maar zij ons ook'**

Ook al kunnen Mickey (30) en Dries (33) zelf kinderen krijgen, toch kozen ze voor adoptie. Ze wilden een kind met 'special needs' of specifieke ondersteuningsbehoeften. Wat hun dochter Pauline speciaal maakt, is dat ze ouder dan 6 jaar was toen ze bij hen terechtkwam. 'Het is toch niet omdat een kind geen baby is, dat het geen kansen verdient', zeggen ze.

'In Togo moesten we vijf weken wachten op een laissez-passer, en dan mocht Pauline met ons mee naar huis.'

zwangerschap overleden, haar mama is kort na de bevalling gestorven aan complicaties. We kregen ook een fotootje van Pauline, maar pas nadat we voor akkoord getekend hadden.

Mickey: En het gekke is: je ziet dan die foto en dat is meteen je dochter. We hadden onmiddellijk een band met ons meisje.

Wellicht zaten jullie de volgende dag al op het vliegtuig naar Togo.

Dries: Nee nee, wij moesten nog een halfjaar wachten, omdat de adoptiepapieren nog voor de rechtbank moesten komen in Togo.

Mickey: Vandaar dat ze Pauline ook niet direct hadden gezegd dat ze nieuwe ouders had. Voor

'Pauline weet intussen dat haar mama Togo en papa Togo, zoals wij hen noemen, overleden zijn. Niemand had haar dat verteld'

deren met andere speciale behoeften. Zij verdienen het even hard als andere kinderen om een warme thuis te vinden.

Jullie hebben vijf jaar moeten wachten.

Mickey: Ja. Op 31 juli 2018 had ik plots liefst vijftien gemiste oproepen, allemaal van de adoptiedienst. Ik heb meteen naar Dries gebeld: 'Is het zover?' En hij: 'Já' (lacht)

Dries: Ze hadden 'een kind van zesenhalf', maar we mochten er eerst nog rustig over nadenken.

Mickey: Maar dat hoefde niet. Wij hadden alles al besproken. Dat hebben dan ook meteen gezegd tegen de adoptiedienst.

Wat wisten jullie nog meer van Pauline, behalve haar leeftijd?

Dries: Haar medisch dossier, dat ze Afi Paulina Hounkpati heette en dat ze in het weeshuis belandde toen ze drie dagen oud was. Haar papa is tijdens de

zo'n kind is een halfjaar immers onmetelijk lang.

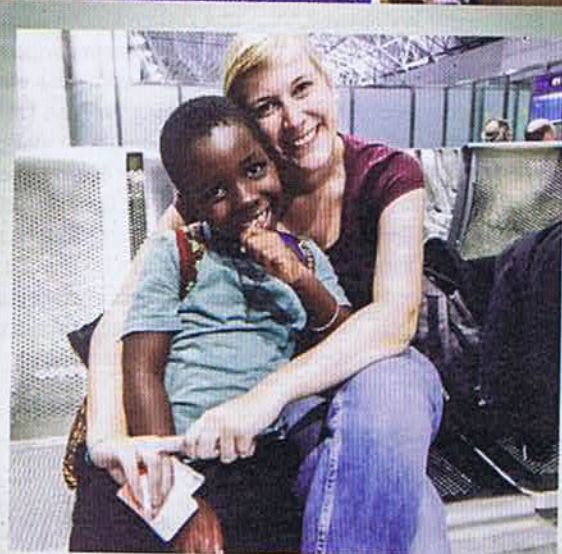
Was zij voorbereid op jullie komst?

Mickey: Ja, dat hebben ze heel goed gedaan. Wij moesten een fotoboekje maken van ons en onze familie, ons huis, haar slaapkamer... Na een maand hebben ze het nieuws aan de hand van dat boekje aan haar verteld en mochten we met haar bellen. In totaal hebben we drie keer telefonisch contact gehad.

Wat zeg je dan aan de telefoon tegen een kind dat je van haar noch pluimen kent, en omgekeerd?

Mickey: De eerste keer zei ze meteen: 'Bonjour maman, bonjour papa'. Ik was helemaal in shock omdat ze ons al mama en papa noemde. (lacht)

Dries: Dat waren heel eenvoudige gesprekjes, waarin wij vroegen naar haar lievelings-

'Pauline is een knuffelaar, en ook al zat ze in een goed weeshuis, ze miste de geborgenheid van een echt gezin', zegt Mickey.

Ik wilde als kind al adopteren en toen ik Dries leerde kennen, droomden we van één baby van onszelf en één adoptiekind', zegt Mickey. Maar ik heb een spierziekte, waardoor ik heel moeilijk recu- bereer en een bevalling niet evident is. Het is mogelijk dat ik daarna een jaar niet meer kan werken en vermits ik als schoonheidsspecialiste mijn eigen zaak heb, zou dat een

probleem zijn. Daarom leek het ons beter om maar meteen voor die adoptie te gaan. In 2014 zijn we gestart met de procedure en in januari 2019 mochten we Pauline in Togo gaan halen.'

Doordat Pauline bijna zeven jaar was, wordt zij een 'special needs'-kind genoemd (zie kader, nvdv). Hebben jullie daar bewust voor gekozen?

Dries: Ja. De weeshuizen zitten vol met oudere kindjes en kin-

→ kleur, het speelgoed waar ze graag mee speelt, de dieren waarvan ze houdt...

En dan eindelijk: de ontmoeting. Hoe verliep die?

Dries: Heel officieel. Alle zusters stonden voor ons en dan gingen ze Pauline halen.

Mickey: We hoorden schuifelen-de voetjes en dan stond ze ineens voor ons, in een jurk vol blauwe voile en satijn. Helemaal op z'n Afrikaans. Ze ging dood van de hitte in die outfit.

(lacht) Ik durfde haar nog niet op mijn schoot te nemen, maar na een tijdje legde ze haar hand op mijn been en was ik keiblij natuurlijk. Even later is ze zelf op mijn schoot gekropen.

Dries: We hadden een koffer vol kleren voor haar mee en ze heeft alles gepast wat daarin zat, zelfs de muts en de sjaal. *(lacht)*

Zijn jullie dan meteen naar België gekomen?

Mickey: Nee, we zijn vijf weken gebleven, omdat er nog een laissez-passer voor Pauline moest gemaakt worden en dat duurt wel even.

Dries: Pauline wou heel graag vertrekken. Ze vroeg voortdurend: 'Waarom gaan we nog niet naar België? Ik ben nu toch Belg. Wat doen wij hier nog?'

Ze was er helemaal klaar voor.

Dries: *(knikt)* Ze wilde al lang een familie. Ze is een knuffelaar, en ook al zat ze in een goed weeshuis, ze miste de geborgenheid van een echt gezin.

Mickey: Ze had jarenlang een vaste verzorgster, bij wie ze op de kamer sliep, maar die vrouw is overleden, waardoor Pauline naar de leefgroep moest. Daar had ze het lastig mee. Vanaf dan is men intensief naar een gezin voor haar gaan zoeken. Haar vriendinnetjes vragen nu wanneer het hun beurt is.

En dan zit je hier opeens met een kind van bijna zeven. Hoe verliep die aanpassing?

'Het voordeel van een ouder kind adopteren, is dat je ermee kan communiceren', zegt Mickey. 'Pauline kon gewoon zeggen hoe ze zich voelde.'

Mickey: Heel vlot. Het voordeel van een ouder kind is dat je ermee kan communiceren. Pauline sprak gelukkig al Frans, dus ze kon gewoon zéppen hoe ze zich voelde. We hebben haar ook direct duidelijk gemaakt dat dat kan, want dat was ze niet gewend. In Afrika wordt niet gehuild, daar moet je hard zijn.

Is de band even hecht als met een baby, denk je?

Mickey: Voor mij is Pauline honderd procent onze dochter.

Dries: Er zijn voor- en nadelen aan zo'n adoptie. Een baby heeft geen enkele herinnering, en zal later vragen waar hij of zij vandaan komt en hoe het daar was. Pauline weet dat, wij kunnen er gewoon over praten.

En de nadelen?

Dries: Dat heeft dan vooral met het praktische, alledaagse leven te maken. Naar de supermarkt gaan, hobby's hebben, kleren kopen... Alles is anders voor Pauline. Een trein, bijvoorbeeld,

had ze nog nooit gezien. En ze was het gewend om een kamer met zestien kinderen te delen, dus in het begin durfde ze niet alleen te slapen. Ook eten is een aanpassing. In Togo kreeg ze vooral maniok- en maispap, en rijst en maar één keer per week vis of vlees. Ondertussen eet ze al veel, alleen witlof en spruiten krijgt ze niet binnen. Ze vraagt ook altijd heel pikant eten. Frietjes moeten altijd met Samoerai-saus. *(lacht)*

ADOPTIEDIENST RAY OF HOPE

'WACHTLIJSTEN BIJ 'SPECIAL NEEDS'-KINDEREN ZIJN ZEKER NIET KORTER'

'In Vlaanderen onderscheiden we vijf categorieën in de 'special needs'-adopties', zegt **Erika Van Beek, coördinator van Ray of Hope**, één van de drie Vlaamse adoptiediensten. 'Het gaat om kinderen ouder dan zes, kinderen met een medische problematiek, een extra belastende achtergrond of gedragsproblemen, met ontwikkelingsstoornissen of om een kind dat samen met één of meerdere broers of zussen wordt geadopteerd. Het gaat

met andere woorden om kinderen met specifieke ondersteuningsbehoeften. Het is wel een fabeltje dat de wachtlijsten minder lang zijn als je kiest voor een 'special needs'-adoptie. Het is niet omdat je een ouder kind adopteert, dat het sneller gaat. Soms wacht je twee jaar, soms vier. Het verschilt heel erg van land tot land. Ieder land heeft zijn eigen bepalingen en zal ook bekijken welke match kind/ouders het beste is.' ■ is

Pedagoge houdt pleidooi voor **VERVELING**

Kan ze mee op school?

Dries: Zeker. Ze zit in het tweede studiejaar. Het Frans hebben we na vier maanden overboord gegooid en nu spreekt ze vlot Nederlands. In het weeshuis was de prestatiedruk zeer groot en dat zit er bij Pauline nog altijd in. Onlangs was ze nog aan het wenen omdat ze maar 7,5 op 10 had op een dictee.

Heeft ze het weleens over haar biologische ouders?

Mickey: Bij momenten. Ze weet intussen dat haar mama Togo en papa Togo, zoals wij hen noemen, overleden zijn. Niemand had haar dat verteld. Ze zag hoe de ouders van de andere kindjes op bezoek kwamen, waardoor ze zich afvroeg wanneer die van haar zouden opdagen. Ze heeft dus meer dan zes jaar gewacht op iemand die niet komt, verschrikkelijk.

Dries: Pas toen ze tegen haar zeiden dat ze nieuwe ouders zou krijgen, heeft ze de link gelegd en zei ze tegen mij: 'Mijn mama en papa zijn dood, hé.' Toen ik knikte, antwoordde zij: 'Eigenlijk wist ik dat niet, maar nu heb jij het toch verteld.' En nu zegt ze ons dat ze hen mist, zelfs al heeft ze hen nooit gekend.

Mickey: Dat is normaal, hé. Ik heb tegen haar gezegd dat als ze in de spiegel kijkt, ze ook haar mama Togo en papa Togo ziet.

Aanvankelijk wilden jullie twee kinderen. Is dat nog steeds het plan?

Mickey: Ja, we zijn al volop bezig met een tweede adoptie. Maar het voelt anders aan nu.

Dries: We hebben nu een dochter. Het verdriet om die onvervulde kinderwens is er dankzij Pauline niet meer. Wij hebben Pauline misschien een betere toekomst gegeven, maar zij heeft dat ook bij ons gedaan. Het enige waar we spijt van hebben is dat we haar niet eerder hebben gevonden. ■

'Geef kinderen overdag géén schermtijd', zegt Marijke Bisschop.

Nu scholen dicht zijn, hobby's lam liggen en playdates worden afgeraden slaat de verveling bij kinderen genadeloos toe. Maar hoe ga je daar als ouder mee om? 'Ga je kroost vooral niet de hele tijd entertainen', zegt pedagoge Marijke Bisschop. 'Laat kinderen zélf een activiteit verzinnen.'

'Mama, ik vervéél mij.' Elke ouder heeft dit zinnetje de laatste dagen wellicht al meermaals horen passeren. Het is vooral ook een zin die velen niet willen horen wanneer ze van thuis uit moeten werken. Want geef toe, werk en gezin combineren is in deze tijden van strenge quarantainemaatregelen niet eenvoudig. 'Toch zou ik ervoor willen pleiten om je kind niet meteen te hulp te schieten', zegt Marijke Bis-

schop. 'Overall lees ik tips voor ouders, hoe ze de dagen van hun kind kunnen volplannen.'

En daar ben jij echt geen voorstander van.

Zo'n dagschema is zinvol, want kinderen hebben een duidelijke structuur nodig, net als op school. Vaste uren waarop ze uit bed komen, aan tafel gaan... Ze kunnen zelfs even helpen in het huishouden met de was op te plooiën of hun kamer op te ruimen. Maar daarom hoef je nog niet elk uur vol te plannen. Maak van de namiddag bijvoorbeeld een 'vrij moment'. Het is dan aan het kind om zelf een activiteit te verzinnen.

Al is niet elk kind daar even goed in. Wanneer grijp je in?

Niet. Zal dat frustratie geven? Ja. Schoppende en huilende kinderen? Dat kan. Gaan ze jou afleiden van je thuiswerk? Wellicht. Maar daar moet je even doorheen. Want wees eerlijk: kinderen hebben meer

dan genoeg speelgoed en mogelijkheden om zich niet te hoeven vervelen. En wanneer je hen even in volle frustratie naar hun kamer laat hollen, zullen ze dat vast wel ontdekken. Verveling prikkelt de fantasie, daarom vind ik het zo belangrijk om kinderen even aan dat gevoel van 'er is niets te doen' over te laten.

Heel wat kinderen zullen in deze situatie naar de tablet, computer of televisie grijpen. Wat doe je daarmee?

Maak duidelijke afspraken. Ik pleit ervoor om overdag géén schermtijd in te lassen. Want zo kunnen ze zich nog niet vervelen. Wil je je kind subtiel een handje helpen? Leg dan ergens in de hoek wat knutselgerief klaar. Maar zonder daarbij te zeggen dat ze moeten knutselen en wat ze moeten maken. Zeg tegen je kind dat jij erin gelooft dat het wel op een leuke idee zal komen. En vertrouw daar ook maar in! ■ KAV

'Niets te doen? Daar leren kinderen veel uit'

TEKST: INGE STIERS / FOTO'S: KRISTOF GHYSELINCK

ARCHIEFFOTO